ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Μάκης Γεωργιάδης

Εκατό χρόνια πίσω οδηγούν τα εργατικά δικαιώματα κυβέρνηση, βιομήχανοι, ΕΕ και ΔΝΤ

Το ιερό δικαίωμα της απεργίας βάζουν στο στόχαστρο οι τροϊκανοί. Με την εφαρμογή της εργοδοτικής «ανταπεργίας» και άλλων μεθόδων στοχεύουν στον περιορισμό και την ποινικοποίηση των απεργιακών αγώνων.

Στο στόχαστρο μπαίνουν εκ νέου η συνδικαλιστική δράση και το δικαίωμα της απεργίας με αφορμή τη νέα αξιολόγηση από την τρόικα. Ο κυοφορούμενος συνδικαλιστικός νόμος, αναμένεται να αποτελέσει την τελευταία πράξη του δράματος πλήρους αποδόμησης και κατάργησης κάθε εργατικού, συνδικαλιστικού και κοινωνικού δικαιώματος. Μετά το ξήλωμα κάθε έννοιας εργατικού δικαίου, τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων και την απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων που έχουν δοθεί ήδη ως πεσκέσια στα αφεντικά φαίνεται πως πλησιάζει η ώρα της κατάργησης συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων και ελευθεριών τα οποία για πάνω από έναν αιώνα αποτέλεσαν τη στοιχειώδη άμυνα των εργαζομένων έναντι της εργοδοσίας είτε κρατικής είτε ιδιωτικής. Οι σχεδιασμοί κάνουν λόγο για την απόπειρα χειραγώγησης και πλήρους ελέγχου της συνδικαλιστικής δράσης, την επιβολή όρων και προϋποθέσεων για την ίδρυση και λειτουργία σωματείων με άμεσο στόχο την πλήρη υποταγή τους στην εργοδοσία και τον κρατικό έλεγχο.

Παράλληλα με στόχο την εξαφάνιση των απεργιών σχεδιάζεται η επιβολή ενός πρακτικά ανέφικτου συστήματος προκήρυξης απεργίας έπειτα από καθολικές διαδικασίες ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων όπου θα προβλέπεται πως μια απεργία θα μπορεί να γίνει μόνο αν έχει την έγκριση του 50% + 1 των μελών των συγκεκριμένων οργανώσεων.

Στην πραγματικότητα ο νέος συνδικαλιστικός νόμος σχεδιάζεται, εμπλουτίζεται και ανακυκλώνεται ήδη από το 2012, αλλά η δύο συγκυβερνήσεις δεν έχουν τολμήσει ακόμη να συγκρουστούν με τους εργαζόμενους ως τώρα μετρώντας προφανώς τις αντιδράσεις και σε εσωκομματικό αλλά κυρίως σε κοινωνικό επίπεδο.

Ωστόσο η επιλογή των Σαμαρά και Βενιζέλου είναι αναπόδραστη και αποτελεί δέσμευση έναντι της τρόικας μαζί με την απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων όπως ομολόγησε σε συνέντευξή του ο επικεφαλής του κλιμακίου του ΔΝΤ στην Ελλάδα Πολ Τόμσεν στις 10 Ιουλίου του 2014. Ανάλογο σύστημα με αυτό που οραματίζονται κυβέρνηση και τρόικα ισχύει μόνο στη Βουλγαρία σε επίπεδο ΕΕ των 28 και φυσικά δεν είναι τυχαίο πως η επιλογή εφαρμογής στην Ελλάδα μιας τέτοιας ακραίας νομοθεσίας δεν είναι καθόλου τυχαία καθώς έχει και χαρακτήρα ιστορικής ρεβάνς σε μια χώρα με ισχυρό εργατικό κίνημα και παράδοση αγώνων.

Το ζήτημα δεν είναι ασφαλώς απλώς η καταγγελία μιας απόπειρας οπισθοδρόμησης πίσω ακόμη και από το 1918 οπότε και ιδρύθηκε η ΓΣΕΕ. Το ζήτημα είναι από ποιες θέσεις και αφετηρίες μπορεί να δοθεί η μάχη του εργατικού κινήματος όχι απλώς για την ακύρωση των σχεδιασμών εφαρμογής ενός νέου συνδικαλιστικού νόμου που θα καταργεί ακόμη και αυτόν τον 1264/82, αλλά η αντεπίθεση και η ανάκτηση των χαμένων δικαιωμάτων, συμβάσεων, μισθών και η ανατροπή της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 14.9.2014